

ὅμως τώρα νὰ φροντίσουμε ἕλλα πιὸ σπουδαία. Ὅλα μεμιάς δὲ γίνονται. Καλλίτερα νὰ μελετοῦμε τοὺς γλωσσικούς μας κανόνες καὶ τὸ λεξικό μας, καὶ μήτε μιὰ φορά νὰ μὴν τὰ παραβαίνομε, καθὼς τὰ παραβαίνει ὁ φίλος μας σὰ γράφει νέο ἔτος ἀντὶς πρωτοχρονιά, οὔτε ἕνα ἀντὶς κανένα, ἐπάνω ἀντὶς ἀπάραι, σχολνοῦμε ἀντὶς σχολνοῦμε, δώρισε, ἀντὶς χάρισε, ἔξαφνα ἀντὶς ἔξαφνα, κτλ. Ἀφίνουμε τὸν Πρόλογο, ποῦ εἶναι φοβερά ἀνακαταμένη ἡ γλώσσα του.

Ἐπειδὴ ὁ φίλος αὐτὸς μπορεῖ νὰ ξανακαταπαίστῃ τέτοιο ἔργο, ἅς τοῦ παρκτηρήσουμε μερικὰ καὶ γιὰ τὸ ὕλικο του.

Ὅ,τι λέει κανίνας σὲ παιδί πρέπει νὰ εἶναι μαθηματικὰ σωστό. Λοιπὸν ἡ φράση «Σάν (γρ. σά) βρέχει, μαζεύω σαλιάγκους» εἶναι κακὴ. Οἱ σαλιάγκοι βγαίνουν ἀφοῦ βρέξῃ.

Ἄλλοῦ λέει πῶς τὰ λουλούδια τῶν (γρ. τῶ) δέντρων πέφτουν, καὶ σὶν ἵποιο τους ἔχουμε δωρικά. Σάν πέσουν τὰ λουλούδια, πωρικά δὲ γίνονται. Ἐπρεπε νὰ πῆ ἀτὰ πέταλα τῶ λουλουδιῶν εἶναι πεσμένα κ' ἔμειναν τὰ πωρικά τους, ποῦ μεγάλωσαν κιλ.

Ἄλλο. Τὰ παιδιὰ δὲν ἀποκοιτῶνε νὸ βγοῦν ἔξω (τὸ χειμῶνα δηλ.).

Πολὺ κακομαθημένα παιδιὰ, σὰ νὰ εἴτανε ὀγδόντα χρονῶ γέροι.

Δυὸ τρία παραμυθάκια του στὸ τέλος εἶναι ἀρκετὰ νόστιμα, καὶ μπορούσαν νὰ βγοῦνε καὶ στὸ «Νουμά», μὲ τῆ συνειθισμένη ὀρθογραφία ὅμως.

4) Ρωμαῖκο Ἀναγνωσματάριο
(γρ. Ἀναγνωσματάρι).
Τοῦ Φαίκακα.

Γραμμμένο ἀπὸ ἄνθρωπο ποῦ, καθὼς καὶ τὸ λέει δουλειὰ του εἶναι νὰ διδάσκῃ παιδιὰ, ποῦ κάτι ξέρει, καὶ ποῦ ἔχει πολὺ ἐνθουσιασμὸ μέσα του. Τονὲ βραβεῖναι ὅμως σὰ βραχνᾶς κάποια ἀδιαφορία πρὸς τὸ σωστὸ, κάποια ἀπροσεξία, καὶ καταντάει ἀδύνα, το νὰ γράψῃ ἀράδα χωρὶς νὰ σκουντάψῃ. Κάποτε ἴσως γιὰτὶ μᾶς κὼλλησε ἡ καθαρῶσευσα στὴν πέννα σὰ λίγδα. Μὰ ἴσα ἴσα ὁ ἀγὼνας μας αὐτὸς εἶναι, νὰ παστρέψουμε μιὰ καὶ καλὴ καὶ πέννα καὶ χέρι. Μήτε τίς πιὸ κοινές, τίς πιὸ κλασσικὲς ὀρθογραφίαι δὲ φαίνεται νὰ τίς ξέρῃ ὁ Φαίκακας. Τὸ εἶναι χίλιες φορές τὸ γράφει ἦνε.

Ὅσο γιὰ τὸ ἴδιο τἀναγνωσματάρι, τὸ μεγαλύτερὸ του σφάλμα μᾶς φάνηκε ποῦ δὲν εἶναι ἀρκετὰ

ἀπλό. Τὰ δηγήματα καὶ μερικὲς περιγραφές, νοστιμούτσικα. Οἱ πιώτεροι στίχοι ὅμως κ' ἰδῶ ἀσκήμα διαλεγμένοι, καὶ μὲ γλώσσα μισή μισή.

Ἀραδιάζουμε μερικά του λάθια μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ τὸν κεντήσουμε νὰ προσέξῃ ἀνίως καὶ γράψῃ πάλε, κ' ἐλπίζουμε νὰ γράψῃ καὶ νὰ πιτύχῃ, μὲ καὶ καλοχωνέψῃ τοὺς κανόνες καὶ τὸ λεξικὸ τῆς γλώσσας.

Σελ. 1. «Ὅταν θὰ δώσουμε εἰς ἕνα ἄλλον κάτι, τί τοῦ λέμε»;

Ἐδῶ ἔχουμε τέσσερα λάθια:

- 1. Ὅταν ἀντὶς δετα.
- 2. Θὰ δώσουμε ἀντὶς δίνουμε.
- 3. εἰς ἀντὶ σ'.
- 4. ἕνα ἄλλον ἀντὶς ἕναν ἄλλον.

Σελ. 3. Τὸ κῆπο ἀντὶς τὸν κῆπο, κὶ ἄλλα τῆτοιᾶ πάμπολλα.

Πάμπολλοι εἶναι κ' οἱ ἱταλισμοὶ του, ποῦ λές καὶ τοὺς ἔχει ἐπιτήδεις διαλεγμένους. π. χ.

- Σελ. 4 Βασιλέας ἀπὸ τὰ ζῶα
» » Μιὰ μέρα ἀπὸ τὸ Γενάρη
» 20 φύλλα ἀπὸ λάχανα
» » φέρνει κέρατα!

Τὰ παραδείγματα του δὲν εἶναι πάντα σωστά. Λόγου χάρι, σελ. 8, τὴν Ἀλκυονῆ τὴ λέει Θεά.

Ἄλλα του διαβάσματα πάλε εἶναι τόσο κουραστικὰ ποῦ θὰ νόσταζε καὶ τὸ πιὸ ἔξυπνο τὸ παιδί.

Τὸ λεξικὸ του εἶναι γεμάτο ντόπιες λέξεις ποῦ δὲν ἔχουν τὸν τόπο τους σὲ τέτοιο βιβλίο. Π. χ. Μπαρμπάρσισαρο, πέδηλο, κραμπὶ, μπρόκολο, πρικᾶ, κτλ.

Σ' ἕνα του μάθημα (σελ. 9) λέει. *Μὴ ζητᾶς νὰ πάρῃς τὰ ξένα πράματα.* Μὰ δὲν εἶναι καλὸ νὰ κάμνουμε σὰ νᾶχῃ κακὸ στὸ νοῦ του τὸ παιδί, κὶ ἀν τὸ ξανασυλλογιστῇ θὰ συμφωνήσῃ ὁ Φαίκακας μᾶζὶ μὲς πῶς ὁ καλλίτερος τρόπος μὲ τὸ παιδί εἶναι πάντα νὰ τὸ παραδεχόμεστε τίμιο.

5) Ρωμαῖκο Ἀναγνωσματάριο
(γρ. Ἀναγνωσματάρι).
Ἄλφαβητάριο
(γρ. Ἄρφαβητάρι).

Μὲ ρητὸ,
Ἄφτετε τὰ παιδιὰ ἔρχεσθαι
πρὸς με.

Αὐτὸ μᾶς φάνηκε ἀπ' ὅλα πιὸ μεθοδικὰ καὶ πιὸ

μὲ κρήση γραμμμένο, ἀν καὶ λιγάκι σύντομο. Ἐχει καὶ καλοῦτσικες ζουγραφίαι ἕτοιμες μέσα στὸ χερσόγραφο. Ὁ συντάχτης ξέρει κὶ αὐτὸς ἀπὸ τέτοιαι δουλειές, ξέρει κὶ ἀπὸ παιδιὰ. Γεμάτο ὅμως γλωσσικὰ λάθια κὶ αὐτὸ τὸ ἔργο, ποῦ μαρτυροῦν ἀπειρία, ἀμελετωσύνη κὶ ἀπροσεξία.

Τοῦ παραχωροῦμε τοῦ συγγραφέα τὸ Βραβεῖο τοῦ «Νουμά», ἀφοῦ ὅμως πρῶτα τυπωθῇ στὸ «Νουμά» τὸ βιβλίο διορθωμένο σύμφωνα μὲ τὰ σημειώματα ποῦ τοῦ βάζουμε παρακάτω τὰ πιὸ σημαντικὰ. Ἄνιως καὶ δὲν ἔχει τόπο ὁ «Νουμάς» νὰ τυπώσῃ τὰ πολλὰ αὐτὰ διορθώματα καὶ ξέχωρα, τότες ἅς τὰ κρατήσῃ κὶ ἅς τὰ δώσῃ τοῦ συγγραφέα, νὰ τᾶχῃ πρόχειρα σὺν τυπῶν τ' ἀναγνωσματάρι του σὲ βιβλίο. Θᾶταν ὅμως καλλίτερο νὰ τυπωθοῦν ἰδῶ, σὺν εἶδος μάθημα γιὰ ὅσους γράφουνε ρωμαίικα «στὰ μουτουροῦ».

Σελ. 2-20-27-29-40-41-47. Σύμφωνα γρ. Σύμφωνα.

- » 3-31. Πανί γρ. Παννί.
- » 4. Κάμια νὰ βγεῖ, ἐπειδὴ ἀτονο καθὼς εἶναι, δὲν ξέρομε ἅ σημαίνει κακία ἢ κάμια.
- » 4. περόνι, δασκαλισμὸς παρμένος ἀπὸ τὸ περῶν. Τὸ ρωμαίικο εἶναι πιροῦνι.
- » 6 χάρι γρ. χάρη.
- » » Ταχὺ. Νὰ λειψῃ, ἀφοῦ ἡ δασκαλικὸ μπορεῖ νὰ εἶναι, ἢ ντόπιο. (Τὸ ταχὺ θὰ πῆ προῶ!).
- » 7-18-28. ἡμέρα γρ. μέρα.
- » 7 κόχη γρ. κόχη.
- » » χαιτήρι γιὰτὶ μὲ η; γρ. χαιτήρι.
- » 8-34. θύρα δασκαλισμὸς γρ. πόρτα.
- » 8-24. θηρίο γρ. θερίο.
- » 8-16. φέτα γρ. φέτα.
- » 9 φίλια, νὰ βγηῖ ἀφοῦ δὲν ἔχει τόνο νὰ δείχνῃ ἀν εἶναι φιλία ἢ φιλιά.
- » 9 πίτα γρ. πίτα.
- » 10 ρόγα γρ. ρόγα.
- » » φαγι, λέγω γρ. φαί, λέω.
- » 10-16-18-21. ἀγόρι, ἀγοράκι γρ. ἀγόρι κτλ.
- » 12 βοή γρ. βουή.
- » » βαρέλι γρ. βαρέλλι.
- » » βαθὺ, βαθὺ κτλ. Αὐτὰ, ἐπειδὴ καὶ κλίνονται ὅπως τὸ παιδί, ἴσως καλλίτερα νὰ γράφονται τὸ ἴδιο στὸ οὔδέτερο, βαθί, βαρί κτλ.
- » 14 ἔξω γρ. ὄξω.
- » » πάλι γρ. πάλε.
- » 15 Λέξες ποῦ τινίζονται σὶτὴ λήγουσα. Ὁξόνονες λοιπόν.

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΓΑΛΑΝΗΣ

Ὅταν ἔμαθε, πῶς εἶχανε γράψῃ τοῦ ἀραβωνιαστικοῦ τῆς, μιὰ σκέψη, ποῦ ποτὲ ὡς ἐκείνη τὴ στιγμή δὲν εἶχεν ἔρθε: νὰ ταράξῃ τοὺς ἡσυχούς λογισμούς τῆς, τὴν ἔκαμε νὰ νοιώσῃ ἕναν πόνον ἀβάσταχτο στὴν καρδιά.

Εἶναι λοιπὸν βαρειά;

Δυὸ μῆνες τώρα δλᾶκαιρους στὸ κρεβάτι κ' ὄλοι εἶχον τὴν ἴδια γνώμη, νὰ μὴν τοῦ γράψουν τίποτα γιὰ τὴν ἀρρώστεια τῆς Γαλανῆς, γιὰ νὰ μὴν τὸν βάλλουνε σὲ ἀνησυχία ἤξεραν κιόλας, ποῦ θ' ἔφθνε τὴ δουλειὰ του, γιὰ νὰ τρέξῃ νὰ ἰδῇ τὴν ἀγαπημένη του. Μήπως γιὰ κείνη δὲν ξενιτεύτηκε νὰ τῆς ἀσφαλίσῃ τὸ μέλλον ἥσυχο κὶ ἀφρόντιστο; Γιατὶ λοιπὸν μὲ μῆξις ἀποφάσισαν νὰ τοῦ γράψουν καὶ πῶς μονάχα τώρα τῆς ἀνάγγειλαν τὸν αὔριανὸ ἔρχομό του;

Ὁ πυρετὸς δὲν τὴν ἄρινε καθόλου καὶ κάθε μέρα ἔβλεπε, ποῦ τὰ μάγουλά τῆς αὐλάκωναν περ-

σώτερο καὶ ποῦ διάφανα γινότανε ἀπὸ τὴ λιγνάδα τὰ χέρι.

Μήπως λοιπὸν θὰ πεθάνῃ; Ἄ, ὄχι! αὐτὸ δὲν τὸ ἤθελε καθόλου, ἀφοῦ εἶχε γνωρίσει τὴ ζωὴ σὺν ἀτέλειωτῃ χαρᾷ, μ' ἀκρίβη ποῦ ἦταν καὶ πολὺ χαίρμενη, ποῦ δὲν πρόφτανε νὰ ποθήσῃ κάτι, ποῦ τᾶχε κὶ ἀποχτημένο. Ἐτσι μεγάλωσε κ' ἔφτασε στὰ δεκαπτά τῆς χρόνια ὁμορφῇ καὶ πολυτρογυρισμένη ἀπ' ὄλους, γλυκεῖα, χαριτωμένη. Ὡς κ' ἡ ἀγάπη, ποῦ μονάχα τίς χαρὲς τῆς γνώρισε καὶ κανένα φάρμακι, τί ἄλλο εἴτανε γιὰ κείνην παρὰ ἕνα ὁμορφο γλυκοτραγουδιμένο τραγοῦδι; Ὅχι, δὲ θέλει νὰ πεθάνῃ κ' ἡ ζωὴ ἔχει ἀκόμα πολλές χαρὲς φυλαμένες καὶ τὰ ὁμορφα καὶ ζηλιμμένα τῆς νιάτα δὲν πρέπει νὰ τὰ σπᾶ τὸ χῶμα. Βρίσκονται δυὸ μάτια γιὰ νὰ τὰ καμαρώνουν, βρίσκεται μιὰ καρδιά, ποῦ μὲ λαχτάρᾳ τὰ ποθεῖ.

Εἶναι ὁμορφῇ, πολὺ ὁμορφῇ ἡ ζωὴ, ὅταν τὴ συντροφεύει ἡ χαρὰ καὶ τὴ ναυοιρίζει ἡ μαγεῦτρα ἰλιπίδα.

Μ' αὐτὲς τίς σκέψεις ἀδύνατο νὰ κοιμηθῇ, τὰ μάγουλά τῆς καῖνε καὶ τὸ μέτωπό τῆς εἶναι βαρὺ, βαρὺ, σὺν πέτρα. Κ' ἡ χαρὰ τῆς νὰ ἰδῇ ἀνέλπιστα τὸν ἀραβωνιαστικὸ τῆς χάνεται μπρὸς τὴ λύπη, ποῦ τῆς γενεᾷ ἡ σκέψη, ποῦ δὲ θὰ ζῆση, γιὰ νὰ

χαρῇ μᾶζὶ του τὴ ζωὴ.

Στὴν κάμαρά τῆς σὲ μιὰ πολτροῦνα ἀγρυπνᾷ ἡ μητέρα τῆς. Ἀπὸ τῆς πρώτῃς μέρᾳ τῆς ἀρρώστειας τοῦ παιδιοῦ τῆς δὲν ἐπλάγισε σὲ κρεβάτι. Στὸ καναπεδάκι μὲ τὸ κεφάλι στὸ χέρι τοῦ ἀκουμπισμένο γλυκαποκοιμῆται—κουραζεται τόσο τὴν ἡμέρα!—ὁ πατέρας τῆς. Τὴ μαύρη τῆς σκέψη ὅμως δὲν τοὺς τὴ λέει: γιὰτὶ νὰ τοὺς ἀνησυχῆσῃ περισσότερο; ἀλλὰ αἰστάνεται ἕναν πόνο στὸ στῆθος, σὺν κάτι νὰ τῆς ξερκίξῃ τὴν καρδιά.

Τὰ ζῆμερῶματα ἡ κόουρα κ' ἡ ἀδυναμία νικῶσανε κ' ἔτσι ἀποκοιμήθηκε. Ὅταν τὸ πρῶτ' ἀνοιξε τὰ μάτια τῆς μιὰ ἀχτίδα ἡλίου εἴτανε στὴν κάμαρά τῆς. Τὴν ἀντίκρυσε καὶ χαμογέλασε· δλ' οἱ φόβοι τῆς νύχτας εἶχανε περᾶσει. Τί κὶ ἀν ἐγορῶσαν στὸν ἀραβωνιαστικὸ τῆς; τόσο τὸ καλῆτερο! θὰ τᾶκαμαν, γιὰ νὰ τῆς δώσουν μιὰν εὐχαρίστηση· μήπως δὲν εἴτανε ἡ μοναχὴ φροντίδα καὶ σκέψη τοὺς ἡ χαρὰ τοῦ παιδιοῦ τοὺς;

Πόση μεγάλη ἡ δύναμη τῆς Δημιουργίας! ἀφοῦ μ' ἀχτίδα ἡλίου, ἔν' ἀγριοβούλοδο σὲ γκρεμὸ, τὸ γλυκοφύσημα τοῦ ἀγέρχ, τ' ἀφρισμένο κῶμα, ποῦ σκάει στὴν ἀμμουδιά, τὸ κελαῖδημα ἐνὸς πουλιοῦ μᾶς κάγουν σὲ μερικὲς κρίσιμες στιγμὲς τῆς ζωῆς μας νὰ σκεφτοῦμε διαφορετικὰ καὶ νὰ θεωρήσουμε μ' ἄλλα

- » » θαυμασιώ γρ. θαυμασιώ, ἀφοῦ λέμε θαυμάζω.
- » 16 Λέξεις ποῦ τονίζονται στήν παραλήγουσα. Γιατί ὄχι παροξύτονες;
- » » μία γρ. μία.
- » 17 Λέξεις ποῦ τονίζονται στήν προπαραλήγουσα. γρ. προπαροξύτονες.
- » 18 πνεύματα γρ. πνέματα.
- » » Μ' ἔδωκε γρ. μου ἔδωκε.
- » » σέ ἀγαπῶ γρ. σ' ἀγαπῶ.
- » » μέ ἀγαπᾷ γρ. μ' ἀγαπᾷ.
- » 21 σαῖτα γρ. σαῖτα.
- » » Οἱ δίφτοιγοι γρ. Διφτόγγοι.
- » 22-30 λουλοῦδι γρ. λουλούδι
- » 22 ἔχουν ματάκια γρ. ἔχουνε ματάκια.
- » » λέγουν γρ. λένε.
- » 24 βοῖζει γρ. βουῖζει.
- » 25-45 σάν φεῖδι γρ. σά φίδι.
- » 25 δύο γρ. δυό.
- » » καῖλα, καῖμός. Αὐτά νά βγοῦνε, ἐπειδὴ τὸ πρῶτο γράφεται καῖλα, καὶ τὸ δεύτερο καημός.
- » » Ὅπου πονεῖ ἔχει καῖμό (γρ. καημό) Τὸ δπου αὐτὸ εἶναι μεσαιωνικὸ καὶ τὸ παιδί μπορεῖ νά σασιτίσῃ. Τὸ βάζανε τότες, κ' ἔμεινε σέ παροιμίες.
- » 26 πένκη γρ. (ἡ) πέφκα, (τὸ) πέφκο, ἡ (ἔ) πέφκος. Τὸ δεύτερο τὸ κοινότερο.
- » » εὔκειται γρ. προσεῦκται.
- » » εἰλογῶ γρ. βλογῶ.
- » » ἀλεύρι γρ. ἀλεύρι.
- » » εἰλογεῖ γρ. βλογᾷ.
- » » Σὺ γρ. Ἐσὺ. Ἀπαραίτητο αὐτό.
- » 27-28 Δύο ὁμοία σύμφωνα ἀνάμεσα στὴ λέξη γρ. Δυὸ ὁμοία σύφωνα στὴ μέση τῆς λέξης.
- » 27 ἄλας γρ. ἀλάτι.
- » » ζωῖφιο καλλίτερο ζούδι.
- » » Ἡ κίσσα εἶναι ἓνα πουλί. Τὸ ἓνα εἶναι γαλλισμός ἢ ἰταλισμός, καὶ νά φύγῃ.
- » 28-32 τρώγει γρ. τρώει.
- » 29 φυλάγει γρ. φυλάει.
- » » τὸ σῶμα τοῦ σκύλου σκεπάζεται με τρίχες γρ. τὸ σῶμα (ἢ καλλίτερα τὸ κορμί) τοῦ σκύλου εἶναι τριχικό.

μάτια τῆ ζωῆ! Κι ὁ πόθος νά τὸν ξαναἰδῇ—πόσες φορές ἐζήλεψε στήν ἀγωνία τοῦ πόνου τῆς νά τὸν ἔχῃ κοντά τῆς!— τῆς χρωματίζει λιγάκι τ' ἀχνὰ μάγουλά τῆς.

—«Μαμά, μου ἀνοίγεις τὰ παράθυρα»; ἀκούστηκε ἡ βραχνή κ' ἀστενικὰ τῆς φωνή.

—«Ἀκούς ἐκεῖ, παιδί μου!... πῶς τὰ πέρασες ἀπόψε;»

—«Καλοῦτσικα, μαμά μου».

Ἀπὸ τὴν πρώτη τῆς λέξη ὁ πατέρας τῆς εἶχε σηκωθεί, πῆγε κοντά τῆς κ' ἐνῶ ἀλαφρὰ τὴ φιλοῦσε στὸ μέτωπο, τῆς μετροῦσε τὸ σφυγμό.

Με κόπο κατάρθωνε νά τῆς χαμογελάῃ· μαύρη ἀπελπισία εἶτανε ζωγραφισμένη στὴ μορφή του.

Τὰ παράθυρα εἶχαν ἀνοίχτῃ κ' ἀπειρο φῶς πλημμύριζε τὴν κάμαρα.

—«Τί χαριτωμένη μέρα!» εἶπε ἡ Γαλανὴ ἀτράθηζε τώρα καὶ τοὺς μπερτιέδες, θέλω ὅλο τὸν ἥλιο νά μπῆ στὴν κάμαρά μου».

Ὁμορφὴ μέρα ἀνοιξιὰτικὴ κ' οἱ μυρουδιές τῶν λουλουδιῶν τοῦ κήπου ἀνέβαιναν στὴν κάμαρα καὶ τὴν ἔλουζαν.

—«Εἶστε θετικοί, ποῦ ἔρχεται σήμερα;» τοὺς ρώτησε καὶ τὰ μάτια τῆς εἶχαν μιὰν ἀσυνείθιστὴ λάμψη.

—«Ναί, παιδί μου, εἶχαμε τηλεγράφημα· ἀπεθύμησε νά σέ ἰδῇ, σέ ξέρε; καὶ κακοδιάθετη...»

—«Θέλω λοιπὸν νά μου φέρετε λουλούδια, πολλὰ λουλούδια, δὲ μοῦ ἀρέσει νά τοῦ φανῇ ἡ κάμα-

- » » Ἦλθε πάλι πασχαλιὰ με ἀρνὶ καὶ με ἀγὰ τὸ σωστὸ εἶναι Ἦρθε πάλι πασχαλιὰ Με τᾶρνὶ καὶ με ταγὰ.
- » 30 κλαδευτήρι γρ. κλαδαντήρι.
- » 31 πρᾶσο γρ. πράσο.
- » » πρῶμνη γρ. πρῶμη.
- » » παίζουν στήν πραιοινάδα γρ. παίζουνε στήν πραιοινάδα.
- » 33 πλένεται γρ. πλένεται.
- » » Ὁ χρόνος γρ. ὁ καιρός.
- » 34 φλώρι γρ. φλώρι.
- » » φλαμουρι, φλαμουριά γρ. φλαμμουρι, φλαμμουριά.
- » » ράπτω γρ. ράφτω.
- » » ἀνώφλι καὶ κατώφλι γρ. ἀνώφλι καὶ κατώφλι.
- » » λέγει γρ. λέει. Ἡ κλίση εἶναι, λέω, λές, λέει· λέμε, λέτε, λένε.
- » 35 βλέφαρο γρ. ματόφυλλο.
- » » τέσσαρες γρ. τέσσαρες.
- » 36 ζωγράφος, ζωγραφίζω γρ. ζουγράφος, ζουγραφίζω.
- » » μύγδαλο γρ. ἀμύγδαλο.
- » » ὑστερὴ μου γνώση νά σέ εἶχα πρῶτα. γρ. Στερὴ μου γνώση, νά σ' εἶχα πρῶτα.
- » » Μῆτε κάθουσι οὔτε μιὰ στιγμή γρ. δὲν κάθουσι οὔτε μιὰ στιγμή.
- » » φθάσης γρ. φτάσης.
- » » σάν γλήγορο γρ. σὰ γλήγορο.
- » 37 Σχολεῖο γρ. σχολεῖο.
- » » διὰν θέλεις γρ. διὰ θέλεις.
- » 38 γεννᾷ ἓνα κατουκάμι νά φύγῃ τὸ ἓνα.
- » » κουκουτσι γρ. κουκούτσι.
- » » Βρέχει, χιονίζει κτλ.
- Τὸ συνηθισμένο εἶναι, Βρέχει, βρέχει καὶ χιονίζει, Καὶ τὰ μάγουλα ποτίζει Καὶ ὁ ποντικὸς χορεύει, Καὶ ἡ γάτα μπερδεύει, Καὶ ὁ σκύλος τηγανίζει. Νά λείψῃ ἕως αὐτὸ τὸ παράδειγμα ἐπειδὴ γιὰ χάρη τοῦ μέτρου μπαίνει ὁ δασκαλισμός καὶ ὁ.

ρά μου, κάμαρα ἀρρώστου.»

Σὲ λίγο τὸ κρεβάτι τῆς εἶχε γιομίσει λουλούδια κ' ἡ Γαλανὴ ἀφοῦ με κόπο κατάρθωνε νά καθίσῃ τὰ πῆρε κ' ἀρχισε νά γιομίζῃ μ' αὐτὰ τὰ βάζα τῆς κάμαρας τῆς.

—«Θέλω κ' ἄλλα, δὲν εἶναι ἀρκετά».

—«Μὰ κουράζεσαι, παιδί μου», εἶπε δειλὰ ἡ μητέρα τῆς βλέποντας τὴν κούραση ὀλοφάνερη στὴν ἀργὴ κίνηση τῶν χειρῶν καὶ στὴν τρομαχτικὴ ἀχνάδα τῆς μορφῆς. Δὲν πέρασε ὅμως πολλή ὥρα, ποῦ σωστὸ περιβόδι εἶχε γίνῃ ἡ κάμαρά τῆς καὶ λουσαμένη ἀπὸ τῆς ἀχτίνες τοῦ ἥλιου παράσταине μιὰ χαρούμενη εἰκόνα, σπαραχτικὴ ἀντίθεση με τὴν ἀπελπισία, ποῦ βασιλεῦσε στῆς καρδιές ὄλων ἐκείνων, ποῦ μὴν ἔχοντας καμμιάν ἐλπίδα νά διατηρήσουν στὴ ζωὴ τὸ λατρεμένο ἀρρωστημένο κείνο κουφάρι, ἔκρυβαν τὸν πόνο τοὺς σὲ ψεύτικα χαμόγελα καὶ κουβαλοῦσαν λουλούδια κρυφοποτισμένα με τὰ δάκρυά τους.

—«Θέλω νά μ' εἶρῃ κ' ὁμορφοσυγυρισμένη· μοῦ δίνετε ἓνα γτένι κ' ἓνα καθρεφτάκι;»

Ἄλλὰ δὲν εἶχε τὴ δύναμη νά χτενιστῇ· ἀκούμπησε στὸ μαξιλάρι τὸ κεφάλι καὶ τὰ δρόξανθα μακρὰ τῆς μαλλιά ἀφίσε νά τὰ χτενίσουν τὰ χέρια τῆς μάνας τῆς.

—«Μὴ μοῦ τὰ πλέξης, μοῦ πᾶνε καλῆτερα ἔτσι δὲν εἶναι ἀλήθεια, ποῦ ναι ὁμορφα τὰ μαλλιά μου; Ἄν μοῦ δίνετε ἓνα κλωνάρι ἀπὸ ἀνθὴ πορτοκαλλίως, θέλω, σάν ἔρθῃ, νά μὲ ἰδῇ, ὅπως θάμαι

» » Καὶ ἐκεῖνο ξεφωνίζει. Κακὸς στίχος. Βλῆε, Μᾶς καλοκαρδίζει.

» 39 ἔλαφρος γρ. ἀλαφρός.

» » ζῶο σάν τὴ χήνα γρ. πουλί καθὼς ἡ χήνα·

» » μακρὸς γρ. μακρῆς.

» » ποτὲ γρ. ποτὲς

» 40 στρέφει γρ. γυρίζει.

» » καλοκαίρι γρ. καλοκαίρι.

» » διὰν βρέχει γρ. διὰ βρέχει.

» 40-45 τὸν χειμῶνα γρ. τὸ χειμῶνα.

» 40 τότε γρ. τότες.

» » Ἡ γῆ γρ. ἡ γῆς.

» 41 κτυπᾷ γρ. χτυπᾷ.

» » εἰς τὰ γρ. στὰ.

» » πουλοῦν λογιῶν λογιῶν γρ. πουλοῦνε λογιῶν λογιῶν.

» » ἐφύτευεν γρ. φύτευε.

» » κ' ἀγάλια ἀγάλια ἔγινεν γρ. κ' ἀγάλια ἀγάλια ἔγινε.

» » τράμπα τραμπαλλίζουμαι, κτλ.

Νά φαίνονται οἱ στίχοι ξέχωρα, ἔτσι,

Τράμπα τραμπαλλίζουμαι,

Πέφτω καὶ τοακίζουμαι,

Καὶ χτυπῶ τὴ μύτη μου,

Καὶ μὲ κλαίει ἡ νύφη μου.

» 42 ζυγιάζουμε γρ. ζυγιάζουμε.

» » Δύο πεντάρες κάνουν μιὰ δεκάρα γρ. Δυὸ πεντάρες κίνουνε μιὰ δεκάρα.

» » σπεύρουνται γρ. σπέρουνται.

» » Ἦτιον γρ. εἶταν.

» 43 (ἡ) ἀσβέστη γρ. (ἔ) ἀσβέστης.

» » ἓνα μικρὸ—ἓνα ἐργαλεῖο. Νά λείψῃ τὸ ἓνα.

» » τῶν παιδιῶν γρ. τῶν παιδιῶνε ἢ τῶν παιδιῶν.

» » Τὴν ἀσβέστη γρ. τὸν ἀσβέστη.

» » ἔκτισε γρ. ἔχτισε.

» » καὶ ὁ κοσμάς γρ. κ' ὁ κοσμάς.

» 44 λόγχη γρ. λόχη.

» » φέγγε με γρ. φέξε μου.

» 45 κάντρο γρ. κάδρο.

» » μεγαλύτερος γρ. μεγαλύτερος.

» » ἄνθρωποι γρ. ἀθρώποι.

» 46 ἀλφίβητο γρ. ἀρφάβητο

» » τὰ ἐξῆς γρ. τ' ἀκόλουθα.

» » Ἄλφα γρ. Ἄρφα

τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου μας».

Ἡ φωνὴ τῆς εἶχε ἀρχίσει νά γίνεταί σιγότερη, τὸ χρῶμα τοῦ θανάτου φαίνονταν στὸ πρόσωπό τῆς.

—«Σὰ νυφούλα θὰ μ' εἶρῃ τώρα...»

Μὰ ἡ στερνὴ συλλαβὴ δὲν καλοακούστηκε, εἶχε χαθεῖ στὴν ἀκανόνιστὴ πνοὴ τῆς ἀγωνίας τοῦ θανάτου. Τᾶνθη τῆς πορτοκαλλίως στεφάνωναν τ' ὁμορφο παρθενικὸ τῆς, κεφάλι, ἐνῶ ἡ Γαλανὴ εἶχε κλείσει τὰ μάτια τῆς σ' ἀνεξέπνητον ὕπνο με τὸ στερνὸ φτερούγισμα ἑνὸς πόθου, με τὴν ποίηση τῆς Ἀγάπης.

Γύρω τὰ λουλούδια σκορποῦσαν πάντα τὴ γλυκεῖα μυρουδιά τους.

Μιὰ σπαραχτικὴ φωνὴ βγήκε ἀπὸ τὰ στήθεια τῆς μάνας τῆς, ἐνῶ ὁ πατέρας τῆς γονατιστὸς πρὸς τὸ κρεβάτι τῆς ἔκρυβε τὸ πρόσωπο ἀνάμεσα στὰ σεντόνια, γιὰ νά μὴν ἀκούωνται τ' ἀναφιλητά του.

Κεῖνη τὴ στιγμὴ φάνηκε στὴν πόρτα ἓνας νέος.

Ἄχτισε, μόλις εἶδε τὸ θλιβερὸ θέαμα καὶ μετὸ βῆμα ἀνθρώπου μισομεθυμένου, ἐνῶ τὰ χεῖλια του σιγότερην, κοντοζύγωσε τὸ νεκρικὸ κρεβάτι τῆς ἀγαπημένης κ' ἔσκυψε δακρυομένο νά τὴ φιλήσῃ.

Ἡ Γαλανὴ χαμογελοῦσε στὸν αἰῶνα τῆς ὕπνο, εὐχαριστημένη ἴσως, ποῦ ὁ νέος, ποῦ με λαχτάρα καρτεροῦσε εἶχε φτάει, εὐχαριστημένος, ποῦ τίποτις πιά δὲν ἔλειπε ἀπὸ τὸ γάμο, ποῦ ὄνειρεύτηκε.